

ropade och hithörande förordningar föreslå de förändringar, som med anledning af här framställda yrkanden må kunna befinnas erforderliga.

Stockholm den 26 januari 1912.

Ernst Söderberg. Herm. Lindqvist. Carl Winberg.

Nils Persson. J. A. Wallin. Gust. Nilsson.

Nr 147.

Af herr **Olsson** i Åsen, *om skrifvelse till Kungl. Maj:t ifråga om införande af stadgande om efterbeskattning i förordningen angående bevillning af fast egendom samt af inkomst.*

I kungl. förordningen den 28 oktober 1910 om inkomst- och förmögenhetsskatt lyder 22 § i sin förra del sålunda: »Har någon i uppgift eller upplysning, som afgifvits till taxering, lämnat oriktigt meddelande, eller har uppgiftspliktig underlåtit aflämna uppgift eller infordrad upplysning och har därpå föranledts att inkomst eller förmögenhet icke blifvit taxerad eller blifvit för lågt taxerad, skall, då sådant kommit till vederbörandes kännedom, särskild inkomst- och förmögenhetsskatt genom taxering påföras den skattskyldige till belopp, som genom berörda förfarande undandragits.»

Genom detta stadgande om efterbeskattning har statens rätt blifvit tryggad i nu antydt fall och på samma gång har det fastslagits att ingen skall slippa ifrån sina medborgerliga skyldigheter, därför att de ej blifvit utgjorda det år, då det rätteligen bort ske. Detta är ju också endast öfverförande på skatteförhållandena af en allmän rättsregel.

Men huru fullkomligt rättvis bestämmelsen om efterbeskattning än är, så äger den dock ej tillämpning, när det gäller utskylder till lands-

ting, kommun, väggkassa och prästerskap. Grunden för debiteringen af dessa utskylder, där de ej härstamma från annat håll, är bevillningen och i nu gällande kungl. förordning angående bevillning af fast egendom samt af inkomst, äfven den daterad den 28 oktober 1910, saknas stadgande om efterbeskattning.

Jag har ej lyckats utforska hvad som skälet varit för att ej ett sådant stadgande finnes i denna förordning såväl som i den förstnämnda, men kan för min del icke se något rimligt sådant. Jag anser att lands- ting, kommuner, väggkassor och prästerskap hafva samma rätt som staten att få ut hvad som genom oriktig taxering undandragits desamma och att därför ett stadgande om efterbeskattning bör finnas äfven i bevillningsförordningen.

På grund af hvad som anförts får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville genom skrifvelse till Kungl Maj:t anhålla, det Kungl. Maj:t täcktes utarbета och till Riksdagen framlägga förslag till ändring eller tillägg i gällande kungl. förordning angående bevillning af fast egendom samt af inkomst på så sätt, att där införes stadgande om efterbeskattning i hufvudsaklig öfverensstämmelse med det i inkomst- och förmögenhetsskatteförordningen befintliga.

Stockholm den 26 januari 1912.

Sven Olsson.
